

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. 085674/2018/KUSK, sp. zn. 085674/2018/KUSK/2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2021, č. j. 44 A 9/2019 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník ze dne 4. 6. 2018, č. j. 33840/DSA/18/KAKA-M, sp. zn. DSA/21364/18/KAKA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán odpovědným za přešoupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť nezajistil, aby dne 9. 9. 2017 v 22:28 hodin v obci Medonosy, na silnici I/9 při užití motorového vozidla Škoda Octavia reg. zn. X byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť v předmětném místě byla Městskou policií Mělník naměřena uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem rychlost 62 km/h (po odečtení povinné odchytky měřicího zařízení ve výši 3 km/h), čímž neznámý řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchaný přešoupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl (dále jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „S. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku náležitostí výroku. Podle stěžovatele výrok prvostupňového rozhodnutí nedostatečně specifikuje samotné jednání, neboť neobsahuje údaj o tom, jaká byla v místě nejvyšší dovolená rychlost, a o míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Z popisu skutku musí být přezkoumatelné, zda takový skutek představuje porušení daného právního ustanovení. V tomto případě tak není zřejmé, z čeho vyplývá správnost právní kvalifikace a nelze činit závěr o naplnění skutkové podstaty. Bez dalšího rovněž nelze ani vyloučit, že na pozemní komunikaci platí rozdílná úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Závěr krajského soudu, že nedostatek skutkové věty může být zhojen poukazem na právní kvalifikaci, je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[5] Stěžovatel také namítá, že nebylo dostatečně vymezeno místo přestupku, přičemž správní orgán ani neuvedl, zda se jednalo o měření v jednom místě, či v dlouhém úseku. Poukazuje také na jistou rozpornost dosavadní judikatury ohledně vymezení místa přestupku.

[6] Stěžovatel a jeho zástupce dále připojili nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů a neanonymizovaného rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel pouze opakuje námitky, které již byly vypořádány. Odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu postačuje, protože v popisu skutku je uvedeno „v obci Medonosy“, čímž je vymezení skutkového jednání dostatečně konkrétní a nezaměnitelné. Rychlost byla změřena stacionárním měřidlem, místo spáchání přestupku je tak nesporné. Žalovaný má za to, že věc nemá zásadní a intenzivní přesah vlastních zájmů stěžovatele, a navrhl kasační stížnost zamítnout. Žalovaný požaduje náhradu nákladů řízení za písemné úkony a poštovné za zaslání správního spisu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[9] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (kritérium přesahu vlastních zájmů bylo vyloženo v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[10] Stěžovatel k přijatelnosti své kasační stížnosti tvrdil, že otázka nesprávného právního posouzení náležitostí výroku jeho zájmy přesahuje. V rámci zájmu o předvídatelnost práva považuje za vhodné tuto otázku vyjasnit i proto, že v případě otázky vymezení místa přestupku existuje rozporná judikatura.

[11] K dostatečnému vymezení místa přestupku se obecně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, jímž ve svůj prospěch argumentuje i sám stěžovatel: „Není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž

pokračování

kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady ne bis in idem, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je tedy nutné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. [...] Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným. [...] To slouží primárně k zajištění, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. Proto platí, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí může být méně specifické, než je tomu např. v oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, je-li i tak nezaměnitelné. Rovněž je podstatné, aby správní orgán uvedl, zda je v daném místě či úseku jednotná regulace silničního provozu (nejvyšší povolená rychlost, zákaz vjezdu, zákaz stání, parkování za poplatek, aj.).“

[12] V obdobné věci (překročení povolené rychlosti v obci Medonosy) pak Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 7. 2022, č. j. 2 As 188/2021 - 44, k vymezení místa přestupku uvedl: *„Ačkoliv stěžovatel nebrojí proti vymezení místa kvůli zásadě ne bis in idem, ale z důvodu posouzení, zda jednání řidiče vůbec bylo protiprávní, lze na jeho věc citovanou judikaturu aplikovat. Krajský soud v souladu s ní posoudil, že popis místa spáchání přestupku je dostatečný, neboť měření bylo úsekové, o čemž prvostupňové rozhodnutí pojednává včetně vymezení, že měření probíhalo v konkrétním čase a směru po vjezdu do obce označeném dopravní značkou IZ 4a – Obec s koncem měření před výjezdem z obce označeném dopravní značkou IZ 4b – Konec obce. Měřený úsek je označen bílými vodorovnými čarami na vozovce. Takové posouzení odpovídá i závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019 - 33. Jelikož se jednalo o měření v úseku na konkrétní silnici v konkrétním směru, který má počátek a konec u cedulí značících vjezd a výjezd z obce, je irelevantní, zda existují v obci komunikace s jinou úpravou rychlosti než 50 km/h, neboť s ní by již úsekový radar kalkulující průměrnou rychlost v úseku měření z logiky věci počítal.“*

[13] Nejvyšší správní soud ke specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí v rozsudku ze dne 7. 4. 2006, č. j. 6 As 23/2005 - 66, uvedl: *„Principy právní jistoty vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce.“* Dále se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 (publ. pod 1546/2008 Sb. NSS), k již výše zmíněné zásadě *ne bis in idem*: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“* V daném případě sice není ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno, jaká byla v úseku měření nejvyšší dovolená rychlost, ovšem tato informace je obsažena v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V tomto kontextu je odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a uvedení místa přestupku dostačující pro vymezení způsobu spáchání skutku. Namítaný nedostatek výroku tak nemůže vést k závěru o nedostatečném vymezení skutku nebo jeho zaměnitelnosti.

[14] Výhrady vůči zveřejnění osobních údajů stěžovatele a jeho zástupce nejsou ani kasační námitkou ani argumentem pro meritorní přezkum napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nespĺňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021 - 55). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný požadoval náhradu nákladů řízení. Takovýto nárok nicméně nelze přiznat. V tomto lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož „s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výměřku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona“ (usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47). Žalovanému tedy soud náhradu nákladu řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu